

Núm. 2 ARBUCIES, Novembre de 1935

PAU

Una petita espurna d'esperança s'ha escampat arreu d'Euroàries les
vant del petit millorament de la situació internacional en aa el riure
últims dies. S'ha allunyat una mica l'espectre amenaçador usions i
altra tragèdia semblant a la de l'any 1914, pels fets tristíssim
s'estan desenrotllant a Etiòpia. I la premsa formal de tot el i no pots
escampat que aquest millorament, en la part podriem dir europea, ha vingut gràcies a ie d'aquest
tions fetes pel Sant Pare, cosa que no ens ha d'extranyar: el Papa, Vicari d'Aquell qui la Caritat,
al món a portar la pau, ha d'ésser, com és de fet, el primer interessat a que aquesta rega, però
seu cor ha d'ésser el que primer ha de vicrar a l'impuls de l'esperit de pau, d'aquell mateix
esperit que ha vibrat d'una faisó singular a l'ànima dels últims Sants Pares. Recordem les hores
amarguíssimes que passà Benet XV durant la gran guerra, els esforços titànics que féu per
acabar-la, i que fou ell qui primer proposà la fundació de la Societat de les Nacions, que fos,
segons la seva expressió, «com una família d'Estats, per la defensa de les seves llibertats par-
ticulars i el manteniment de l'ordre social».

La pau, és un concepte purament cristià. Hi ha pau quan regna la raó del dret i quan es
practica la llei i de la caritat i es perd la pau quan els enteniments s'enfosqueixen i les passions
sobrepugen a la raó; i com ningú pot negar que l'Evangeli és el codi de la justícia i de la caritat
universal, la pau és llei essencial del cristianisme, i per això el mateix Benet XV, a la predicació
de la llei cristiana la pogué nomenar «l'Evangeli de la pau». D'aquí que hagi d'ésser doblement
dolorosa pel Sant Pare actual, la situació dels nostres dies, quan una part de premsa, d'aquesta
premsa que no sembla tenir altra comesa que la predicació de la mentida i la propagació de la
calúnnia s'atreveix a dir que el Papa no ha volgut condemnar l'actual guerra, puix que el Sant
Pare, abans que la guerra esclatés, féu un discurs davant de milers d'ex-combatents de la Gran
Guerra units a Roma, nèt, clar, precis, sense paraules ambigües, condemnant, amb afecte
paternal i amb santa energia alhora, el conflicte, com amb iguals termes havia parlat a una
nodridíssima reunió d'infermeres. Si, el Papa ha parlat, però hi han disortadament orelles que
no volen sentir les seves paraules.

I per què, aquesta premsa aten que no es cansa de predicar la nul·litat del Papat i que el
voldria fer desaparèixer juntament amb l'Església, voldria que el Papa parlés de nou? Desitgen
potser, que es comprometés a assolir una intervenció que ells serien els primers de criticar com
una ingerència de l'Església en els afers dels altres Estats? Voldrien que fos el conciliador dels
dos bàndols bel·ligerants, quan per això no ha sigut requerit?

No, aquets actes no tenen altra finalitat que la de combatre el Vicari de Crist, perquè així
combaten el seu representant que és el mateix Crist.